

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת אחרי מות – שבת הגדול יב' ניסן תשע"ד ♦ עלון 75

"מלמדת היא לנו החכמה האלהית
את המדות, את הספירות האלהיות,
כדי לדעת שבמדותיו של הקב"ה אנו
צריכים להתדבק".

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קדוש השם הי"ד

פר ושעיר של יום הכיפורים - הרב אברהם טייץ

בפרשת 'אחרי מות' מופיע עבודת הכהן הגדול ביוה"כ.

חלק מרכזי בעבודתו הוא הקרבת פר החטאת ושני שעירי העיזים, שהאחד מוקרב לחטאת והשני נשלח לעזאזל.

ננסה להבין את חשיבותם של הקורבנות הללו וצורת הקרבתם.

הרב זצ"ל מסביר בפירושו לסידור התפילה, עולת ראייה כי "בשביל התאמת הקדושה של סדרי ההוויה, אל המציאות המוגבלת ומערכת הזמנים, מוכרח להיות מצורף גם כח מהרס בתוך ההוויה, כדי לרדוף את המצוי והיש ולהתחדש בחידוש יותר מעולה בעליה יותר פנימית: והנהרס יחזור ויבנה במעלה יותר עליונה" (עולת ראייה ח"א, עמ' קס"ה)

הפירוש הזה מבאר לנו גם את מאמר חז"ל "שהקב"ה בונה עולמות ומחריבן".

יש צורך להחריב דברים קיימים במציאות כדי לחדש ולקדם את המציאות כולה שאם לא כן העולם לא יתקדם ולא יתפתח.

נוסיף הסבר לעניין מספר אורות הקודש: "יש קדושה בונה ויש קדושה מחרבת. הקדושה הבונה-

טובה גלוי, והמחרבת- טובה גנוז מפני שהיא מחרבת כדי לבנות מה שהוא יותר נעלה ממה שכבר בנוי". (אורות הקודש ח"ב, עמ' שכ"ד)

השור הוא בהמת הבית, החורשת, זורעת, זו בהמת עבודה, בנין ויצורה.

לעומתו סמלו של השעיר הוא הרס. הרי הגמרא מבארת שאין לגדל עיזים בא"י שהרי הן מכלות את הצמחייה.

הכוונה העליונה היא שלא יהא זה הרס לשם הרס אלא הרס לשם בנין להחליף צורה פחות טובה בצורה יותר טובה.

השור- הפר, אומנם תמיד בונה, אבל רק באופן ישר וראשוני, הוא אינו פושט צורה ולובש צורה, אינו מחדש. על כן בא כח השעיר, ומביא איתו את השינוי, את החידוש וההתעלות.

בקדושת יום הכיפורים, שני הכוחות הללו מתאחדים, מכפרים בבחינת " לפני ה' תטהרו".

(הרב אלימלך בר שאול קובץ "שיטתו של הרב קוק במחשבת היהדות", ירושלים ה'תשכ"ז עמ' נג- נד)

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

פעם אחת, כתב הרב אלישיב פסק הלכה בעניין מסוים, וכשסיים לכותבו, הראה לו אחד הנוכחים את דברי הראי"ה באותו עניין, ובהם פסק הלכה שונה. מייד קרע הרב אלישיב את פסקו שלו, וביטל דעתו כלפי דעת מרן הראי"ה. כמו-כן, סיפר לנו אחד הרבנים, כי פעם אחת עלה שמו של הראי"ה בחדרו של הרב אלישיב, ומייד נעמד הרב אלישיב ממקומו לכבודו של הראי"ה.

וסיפר הרב ישראל משה סלומון כך: 'פעם נכנסתי עם אבי, הרב ברוך שמעון סלומון זצ"ל (רבה של פתח תקוה), אל הרב אלישיב. הם דיברו על עניינים שונים בקלילות, ולא באותו הכובד ראש הרגיל שהיה ביניהם כשהיו מדברים בדברי תורה. ואז שאל אבא את הרב אלישיב על ההכרות שהיתה לו עם הרב קוק זצ"ל. ענה לו הרב אלישיב: 'הראי"ה היה גאון וצדיק ראשו בשמים. הוא הגדול מכולם.

יום אחד בא אליו יהודי ואמר שהוא זקוק מיד לסכום כסף גדול לריפוי חולה אנוש, לא ידע רבנו איך להשיג מיד את הסכום הנדרש, מה עשה? מסר ליד המבקש את שעון הזהב שלו שקיבל במתנה. ימים רבים לא גילה המעשה לאיש. לימים הלך האיש שקיבל את השעון למלווה אחד ומסר לו את שעון הזהב של הרב כמשכון. המלווה הכיר מי בעליו של השעון, והלווה ליהודי בלי משכון ואת השעון החזיר לידי הרב.

בתקופת ביקורו במושב הגליל ביקר הרב במושבה "פוריה". ביום שבת הגיעו שני חלוצים מן המושבה הסמוכה שנמצאת במרחק שמחוץ לתחום שבת. הרב עיכב את שני הבחורים עד לצאת השבת ובמוצאי שבת יצאו שלושתם על סוסים ופניהם אל המושבה הסמוכה. ליבו רחש אהבה עמוקה לשומרים המסכנים חייהם כל לילה למען אחיהם העובדים ביום. כל ערב הייתה סכנת התקפה מצד ערביי הסביבה, שרצו לסכל את מפעל בנין הארץ של היהודים. הרב לבש בגדי שומרים, חבש כובע שומרים לראשו, וכך ישב בין השומרים ושוחח עימם על קיום מצוות השבת והכשרות.

משנת - הראי"ה זצ"ל

וְאֶהְבֶּתְ לַרְעַךְ כְּמוֹךְ [יט, יח].

"ממקור החסד צריכה אהבת הבריות להתפרץ, לא בתור חק מצוה, כי אז תאבד חלקה היותר ברור מזהרה, כי אם בתור תנועה נפשית פנימית עזה. והיא צריכה לעמוד בנסיונות קשים מאד, לנצח סתירות רבות, המפוזרות כצורי מכשול, במאמרים בודדים, בשטחיותן של כמה הלכות, ובהמון השקפות, הבאות מהצמצום שבחלק הגלוי של התורה והמוסר הלאומי. אבל ברור הוא, שאך מתרחקת היא האהבה ממקורה האלהי, יקמל פרחו, והמקור האלהי מופיע הוא את אורו על ידי צינורות התורה והמעשה, ועל ידי הצמצום הלאומי המיוחד. ובזה באה עבודת רוח גדולה, איך לקיים את כל הצינורות במעמדם, ועם זה ישאב מימי החסד בטהרתם והרחבתם המקורית. כמה פעמים מוכרחים לרדת למעמקי מחשכים, כדי לחפור דוקא משם את האורה היותר חפשית, היותר גדולה ועליונה".

[מרן הראי"ה, 'שמונה קבצים', קובץ א' פסקה תקסג].

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד